

Arrest

nr. 181 222 van 25 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine en u bent soennitisch moslim. U bent afkomstig uit de stad Bakubah in de Diyala-provincie. U bent gehuwd met S. Q. A. T. (...) en heeft twee kinderen. Sinds 2008 werkte u als bewakingsagent op de universiteit, waarbij u de studenten aan de ingang moest controleren. Deze bewaking werd door de universiteit zelf georganiseerd. In 2011 werd deze dienst overgenomen door het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Vanaf dan droeg u een politie-uniform en een dienstwapen. U werkte vanaf dan ook op een andere afdeling van de universiteit. U deed dit werk tot u in de zomer van 2014 telefonisch bedreigd werd. Op 5 juni 2014 kreeg u een eerste telefoontje. U werd aangemaand te stoppen met uw werk, zo niet zouden u en uw familie vermoord worden. U bleef nog werken tot 25 juni 2014. Die dag kreeg uw broer een telefoontje en de bedreiging aan uw adres

werd herhaald. U kreeg verlof van uw officier tot 25 juli 2014. Na uw verlof begon u te werken op de kippenkwekerij van uw vader, een eindje buiten Bakubah. U heeft hier iets minder dan een jaar gewerkt. In de zomer van 2015 kwam u voor enkele dagen naar huis om uw vrouw en kind te bezoeken. In die periode probeerden enkele mannen uw huis binnen te komen. Uw vrouw begon te roepen, waarop enkele burens toesnelden en de indringers wegluchtten. U verliet uw woonst en ging naar een vriend in Dor al Ziraa. Vandaar reisde u verder naar Erbil en verliet op 23 augustus 2015 Irak. U reisde via Turkije en Griekenland tot België en vroeg hier op 15 september 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: originelen van uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonkaart, verkiezingskaart, werkkaart, werkbadge, militair boekje en een certificaat van een gevolgde opleiding; kopieën van de paspoorten, de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote en zoon, geboorteakte van zoon, huwelijksakte, eigendomsakte, documenten i.v.m. uw werk als veiligheidsagent; originelen en kopieën van foto's; kopieën van foto's die u van Facebook haalde.

B. Motivering

U verklaarde eind augustus 2015 de Diyala provincie te hebben verlaten en rechtstreeks te zijn doorgereisd naar België omdat u als soennitische moslim bedreigd werd met de dood.

Er werden echter vaststellingen gedaan die ernstige twijfels doen rijzen over de waarachtigheid van uw verklaringen als zou u tot augustus 2015 in de Diyala provincie hebben verbleven. Uw kennis over de gebeurtenissen in uw regio in de periode voorafgaand aan uw vertrek was immers ontoereikend. Zo gaf u een uitermate algemeen en vaag antwoord toen u gevraagd werd de veiligheidssituatie in Bakubah in de zomer van 2014 te beschrijven en antwoordde u heel ontwijkend op de vraag of er diezelfde zomer werd gevochten in Bakubah tussen het Iraaks leger en IS. Wat de veiligheidssituatie betreft kwam u niet verder dan te stellen dat er geen veiligheid is in Bakubah, dat er veel mensen vermoord werden, dat u in die twee weken erge dingen hoorde van uw vrienden en dat het ondraaglijke beelden zijn. Wat betreft gevechten in Bakubah tussen het Iraaks leger en IS kwam u niet verder dan dat er aanslagen en arrestaties gebeuren (zie CGVS dd. 07/03/2016; p. 13 en 14). Tijdens het tweede gehoor werd u de vraag gesteld of IS in Bakubah ooit aan de macht is geweest, waarop u ontkennend antwoordde en u verduidelijkte dat IS wel in Sadiyah aan de macht was, maar dat IS nooit dichterbij Bakubah is geraakt dan Sadiyah (zie CGVS dd. 26/04/2016, p. 3 en 6). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat IS op 17 juni 2014 Bakubah binnenviel en erin slaagde enkele wijken/districten te veroveren alvorens te worden teruggedrongen door het Iraakse leger en sjiitische militieën. Al Mafraq, de wijk waar u geboren en getogen bent en waar u volgens uw verklaringen op dat ogenblik nog woonachtig was, was één van de betrokken wijken. Er vond die dag een inval op de gevangenis van Al Mafraq plaats waarbij enkele tientallen gevangenen werden gedood en waarna polemiek ontstond over wie de verantwoordelijkheid droeg voor de gedode gevangenen, IS dan wel sjiitische militieën. Indien u daadwerkelijk in juni 2014 nog in Bakubah, en meer bepaald in Al Mafraq verbleef, mocht van u verwacht worden dat u zou aanhalen dat IS Bakubah was binnengevallen en dat uw wijk bij de gevechten betrokken was. U bleek weliswaar op de hoogte van het feit dat er een inval in een gevangenis had plaatsgevonden waarbij de gevangenen werden gedood, maar slaagde er niet in hierover tijdens uw opeenvolgende gehoren voor het CGVS coherente verklaringen af te leggen. Zo kon u tijdens het eerste gehoor niet aangeven om welke gevangenis het ging en bleek u over de inval te hebben gehoord van iemand in het opvangcentrum in België (zie CGVS dd. 07/03/2016, p. 16). Tijdens het tweede gehoor bleek u dan weer wel te weten dat het om een inval in de gevangenis van Al Mafraq ging en stelde u op dat moment op uw werk op de kippenkwekerij van uw vader te zijn geweest. U vernam via het nieuws en van andere mensen over de inval (zie CGVS dd. 26/04/2016, p. 4-5). Opvallend is echter dat uit uw verklaringen blijkt dat u pas na 25 juli 2014, d.w.z. na uw verlof, op de kippenkwekerij ging werken (zie CGVS dd. 07/03/2016, p. 13), terwijl die inval reeds plaatsvond op 17 juni 2014. Tevens slaagde u er – zoals hierboven reeds aangegeven – niet in het ruimere kader waarin de inval in de gevangenis plaatsvond te schetsen, met name IS die probeerde (een deel van) Bakubah te veroveren.

Daarnaast maakte u melding van een aanslag op de markt in Khan Bani Saad. U kon echter niet aangeven wanneer, in welk jaar deze aanslag plaatsvond (zie CGVS dd. 07/03/2016, p. 16). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat deze aanslag plaatsvond tijdens het Suikerfeest van 2015, dat begon op 17 juli 2015, ongeveer een maand voor uw beweerde vertrek uit Diyala. Indien u daadwerkelijk nog in Diyala was op het moment van deze aanslag, mocht van u verwacht worden dat u – gelet op het feit dat dit voor moslims ene belangrijke feestdag is – deze gebeurtenis zou kunnen situeren in de tijd en dat u zou hebben aangegeven dat het tijdens het Suikerfeest was.

Bovenstaande vaststellingen doe besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit Diyala. Daar u niet de waarheid vertelt over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België,

verkeert de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw identiteitskaart, woonstkaart, nationaliteitsbewijs, verkiezingskaart, militair boekje en de kopieën van de paspoorten, de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote en zoon, de geboorteakte van uw zoon, uw huwelijksakte en de eigendomsakte bevatten louter niet betwiste identiteitsgegevens. Wat uw identiteitskaart en deze van uw echtgenote en zoon, de paspoorten van uw echtgenote en zoon en de geboorteakte van uw zoon betreft, kan bovendien worden opgemerkt dat deze enkel aantonen dat ze respectievelijk op 22/04/2013, 05/05/2013, 09/05/2013 en 09/02/2013 in Diyala werden uitgereikt. Uw werkkaart, werkbadge, certificaat van een gevolgde opleiding en andere documenten i.v.m. uw werk als veiligheidsagent bevestigen enkel dat u tussen 2008 en 2011 werkzaam was als veiligheidsagent in Diyala. Het overgrote deel van de door u voorgelegde foto's toont u in een politie-uniform of in burger, maar tonen geenszins uw recent verblijf in Diyala aan. De twee overige foto's tonen dan weer louter een klein jongetje en kuikens. De foto's die u van Facebook haalde betreffende Irakezen die een vals verhaal zouden hebben opgehangen, hebben geen betrekking op uw persoonlijke asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en van de rechten van verdediging.

In een tweede middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

In een derde middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, dit in het kader van de subsidiaire bescherming, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

In een vijfde en laatste middel roept verzoekende partij de schending in van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, dit in het kader van de subsidiaire bescherming, van artikel 48/4, a) en b) van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is

bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij meent dat artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en haar rechten van verdediging werden geschonden doordat het gehoorverslag van 7 maart 2016 zich niet in het administratief dossier bevindt en zij dan ook in de onmogelijkheid is zich op een adequate manier te verdedigen gezien er essentiële elementen ontbreken, stelt de Raad evenwel vast dat de twee gehoorverslagen wel degelijk in het administratief dossier zitten (administratief dossier, stukken 5 en 9). De Raad merkt op dat het jaartal van het eerste gehoorverslag foutief werd neergeschreven door de *protection officer* (7 maart 2015 i.p.v. 7 maart 2016), doch betreft dit duidelijk een materiële vergissing daar de asielaanvraag van verzoekende partij immers dateert van 15 september 2015 en er bijgevolg geen gehoor plaatsgevonden kon hebben op 7 maart 2015. Verzoekende partij heeft dus wel degelijk kennis kunnen nemen van het gehoorverslag van 7 maart 2016 en kan zich dus niet beroepen op een schending van artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en van de rechten van verdediging.

2.2.5.1. Verzoekende partij meent dat verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaring dat zij tot augustus 2015 in de Diyala provincie heeft verbleven.

Vooreerst ziet verzoekende partij niet in hoe verwerende partij uit de vaststelling dat zij vaag was over de veiligheidssituatie in Bakubah in de zomer van 2014 kan afleiden dat zij haar recente verblijf in de provincie Diyala tot augustus 2015 niet aannemelijk maakt. Verzoekende partij stelt dat zij de situatie omschreven heeft zoals zij ze heeft ervaren en wijst erop dat burgers niet op de hoogte werden gehouden van de gebeurtenissen. Bovendien dient er ook rekening mee gehouden te worden dat de situatie in haar land van herkomst geleid heeft tot psychologische problemen in hoofde van verzoekende partij en gaat verwerende partij voorbij aan het feit dat zij spontaan het incident in de gevangenis in de wijk Al Mafraq vermeldde. Er kan haar niet verweten worden dat zij het ruimere kader waarin de inval in de gevangenis plaatsvond niet kon schetsen, daar van haar niet verwacht kan worden dat zij, ook al was zij in de wijk woonachtig, alle details exact zou kunnen navertellen. Verzoekende partij onderstreept opnieuw dat zij afkomstig is van een oorlogsgebied en dat zij hierdoor te kampen heeft met psychologische problemen. Daarnaast onderstreept verzoekende partij dat zij op 17 juni 2014 nog aan het werk was als bewaker op de universiteit en stelt zij dat zij de vraag aangaande haar plaats van tewerkstelling op het moment van de inval waarschijnlijk verkeerd begrepen heeft. Ook wijst zij er dienaangaande op dat er tijdens haar gehoor van 26 april 2016 problemen waren met de tolk, hetgeen blijkt uit het gehoorverslag.

In verband met de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij melding maakte van een aanslag op de markt in Khan Bani Saad doch niet kon aangeven wanneer, in welk jaar deze aanslag plaatsvond, betoogt verzoekende partij dat deze vaststelling geenszins voldoende is om te twijfelen aan haar recent verblijf in de provincie Diyala. Dit geldt des te meer nu zij tijdens haar gehoor wel specifieke informatie kon geven over dit incident.

Verder stelt verzoekende partij dat de bestreden beslissing uiterst beperkt gemotiveerd werd en dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de kennis die zij wel heeft. Zo legde zij uitgebreide verklaringen af over de geografie en levensomstandigheden in Bakubah. Voorts legde zij verschillende documenten neer die aantonen dat zij afkomstig is van de provincie Diyala.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat indien verzoekende partij inderdaad tot augustus 2015 in de provincie Diyala verbleven heeft van haar redelijkerwijs verwacht mag worden dat zij overtuigende en doorleefde verklaringen kan afleggen over de veiligheidssituatie aldaar in de periode voor haar vertrek. *In casu* dient echter te worden vastgesteld dat verzoekende partij desbetreffend uitermate algemeen en vaag bleef, verklaringen gaf die niet stroken met de beschikbare informatie over de veiligheidssituatie in Diyala en bovendien er niet in slaagde coherente verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen in de periode voor haar vertrek en de wijze waarop zij deze had ervaren. Door verwerende partij werd meer bepaald het volgende vastgesteld: *“Uw kennis over de gebeurtenissen in uw regio in de periode voorafgaand aan uw vertrek was immers ontoereikend. Zo gaf u een uitermate algemeen en vaag antwoord toen u gevraagd werd de veiligheidssituatie in Bakubah in de zomer van 2014 te beschrijven en antwoordde u heel ontwijkend op de vraag of er diezelfde zomer werd gevochten in Bakubah tussen het Iraaks leger en IS. Wat de veiligheidssituatie betreft kwam u niet verder dan te stellen dat er geen veiligheid is in Bakubah, dat er veel mensen vermoord werden, dat u in die twee weken erge dingen hoorde van uw vrienden en dat het ondraaglijke beelden zijn. Wat betreft gevechten in Bakubah tussen het Iraaks leger en IS kwam u niet verder dan dat er aanslagen en arrestaties gebeuren (zie CGVS dd. 07/03/2016; p. 13 en 14). Tijdens het tweede gehoor werd u de vraag gesteld of IS in Bakubah ooit aan de macht is geweest, waarop u ontkennend antwoordde en u verduidelijkte dat IS wel in Sadiyah aan de macht was, maar dat IS nooit dichterbij Bakubah is geraakt dan Sadiyah (zie CGVS dd. 26/04/2016, p. 3 en 6). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat IS op 17 juni 2014 Bakubah binnenviel en erin slaagde enkele wijken/districten te veroveren alvorens te worden teruggedrongen door het Iraakse leger en sjiiitische milities. Al Mafraq, de wijk waar u geboren en getogen bent en waar u volgens uw verklaringen op dat ogenblik nog woonachtig was, was één van de betrokken wijken. Er vond die dag een inval op de gevangenis van al Mafraq plaats waarbij enkele tientallen gevangenen werden gedood en waarna polemiek ontstond over wie de verantwoordelijkheid droeg voor de gedode gevangenen, IS dan wel sjiiitische milities. Indien u daadwerkelijk in juni 2014 nog in Bakubah, en meer bepaald in Al Mafraq verbleef, mocht van u verwacht worden dat u zou aanhalen dat IS Bakubah was binnengevallen en dat uw wijk bij de gevechten betrokken was. U bleek weliswaar op de hoogte van het feit dat er een inval in een gevangenis had plaatsgevonden waarbij de gevangenen werden gedood, maar slaagde er niet in hierover tijdens uw opeenvolgende gehoren voor het CGVS coherente verklaringen af te leggen. Zo kon u tijdens het eerste gehoor niet aangeven om welke gevangenis het ging en bleek u over de inval te hebben gehoord van iemand in het opvangcentrum in België (zie CGVS dd. 07/03/2016, p. 16). Tijdens het tweede gehoor bleek u dan weer wel te weten dat het om een inval in de gevangenis van Al Mafraq ging en stelde u op dat moment op uw werk op de kippenkwekerij van uw vader te zijn geweest. U vernam via het nieuws en van andere mensen over de inval (zie CGVS dd. 26/04/2016, p. 4-5). Opvallend is echter dat uit uw verklaringen blijkt dat u pas na 25 juli 2014, d.w.z. na uw verlof, op de kippenkwekerij ging werken (zie CGVS dd. 07/03/2016, p. 13), terwijl die inval reeds plaatsvond op 17 juni 2014. Tevens slaagde u er – zoals hierboven reeds aangegeven – niet in het ruimere kader waarin de inval in de gevangenis plaatsvond te schetsen, met name IS die probeerde (een deel van) Bakubah te veroveren. Daarnaast maakte u melding van een aanslag op de markt in Khan Bani Saad. U kon echter niet aangeven wanneer, in welk jaar deze aanslag plaatsvond (zie CGVS dd. 07/03/2016, p. 16). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat deze aanslag plaatsvond tijdens het Suikerfeest van 2015, dat begon op 17 juli 2015, ongeveer een maand voor uw beweerde vertrek uit Diyala. Indien u daadwerkelijk nog in Diyala was op het moment van deze aanslag, mocht van u verwacht worden dat u – gelet op het feit dat dit voor moslims ene belangrijke feestdag is – deze gebeurtenis zou kunnen situeren in de tijd en dat u zou hebben aangegeven dat het tijdens het Suikerfeest was.”* Van iemand die beweert tot augustus 2015 in de provincie Diyala te hebben verbleven kan evenwel verwacht worden dat hij deze zaken zou weten en hierover uitgebreide en coherente verklaringen kan afleggen. De vaststelling dat verzoekende partij er niet in slaagt overtuigende verklaringen af te leggen over de veiligheidssituatie in Bakubah/Diyala tijdens de periode voor haar vertrek en uitermate vaag blijft en zelfs incoherent, ondergraaft wel degelijk op fundamentele wijze het door haar voorgehouden verblijf aldaar tot de zomer van 2015. Bovenstaand betoog is geenszins van aard om deze vaststelling in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, doch dit zonder één element van desbetreffende motivering in de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing te ontcrachten. Bovendien dient te worden aangestipt dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen.

Verder merkt de Raad nog op dat het gegeven dat verzoekende partij bepaalde zaken wel wist – zij verwijst naar haar kennis over de geografie en de levensomstandigheden aldaar – geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat zij onvoldoende op de hoogte blijkt te zijn van de recente gebeurtenissen die plaatsvonden in de periode voor haar vertrek.

Voorts is de Raad van oordeel dat verzoekende partij op geen enkele manier aantoont dat de vastgestelde incoherenties in haar verklaringen te wijten zijn aan problemen met de tolk tijdens haar gehoor van 26 april 2016. Aan verzoekende partij werd bij de aanvang van haar beide gehoren duidelijk gemaakt dat zij eventuele problemen met de tolk dient te melden, doch werd door verzoekende partij of door haar raadsman geen enkele opmerking dienaangaande gemaakt tijdens beide gehoren (administratief dossier, stukken 5 en 9). In het verzoekschrift wordt weliswaar verwezen naar volgende bemerking van de *protection officer* in het gehoorverslag: “AZ en tolk verstonden elkaar niet goed Er moest veel uitgelegd worden En het antwoord is niet duidelijk.” (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 26/04/2016, p. 7). Dit ene incident tijdens het gehoor waarbij de asielzoeker en de tolk elkaar even niet goed bleken te verstaan volstaat geenszins om aan te tonen dat er tijdens het gehoor problemen met de tolk waren die van die aard zijn dat ze de vastgestelde incoherenties kunnen verklaren, daar de vastgestelde incoherenties geen betrekking hebben op deze verklaringen waarover onduidelijkheid bestond en uit de rest van het gehoorverslag blijkt dat er geen andere problemen met de tolk waren.

Dat haar psychische gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen toont zij evenmin aan. Door verzoekende partij werd gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neergelegd waaruit blijkt dat zij psychologische problemen heeft en dat haar cognitief geheugen zou zijn aangetast (RvS 26 mei 2004, nr. 131.793).

Wat ten slotte nog de bemerking betreft van verzoekende partij dat zij verschillende documenten neerlegde die aantonen dat zij afkomstig is van de provincie Diyala, wijst de Raad er evenwel op dat de door haar aangebrachte documenten op geen enkele wijze haar recent verblijf tot augustus 2015 in de provincie Diyala aantonen. Verwerende partij motiveert desbetreffend immers als volgt: “De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw identiteitskaart, woonstkaart, nationaliteitsbewijs, verkiezingskaart, militair boekje en de kopieën van de paspoorten, de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote en zoon, de geboorteakte van uw zoon, uw huwelijksakte en de eigendomsakte bevatten louter niet betwiste identiteitsgegevens. Wat uw identiteitskaart en deze van uw echtgenote en zoon, de paspoorten van uw echtgenote en zoon en de geboorteakte van uw zoon betreft, kan bovendien worden opgemerkt dat deze enkel aantonen dat ze respectievelijk op 22/04/2013, 05/05/2013, 09/05/2013 en 09/02/2013 in Diyala werden uitgereikt. Uw werkkaart, werkbadge, certificaat van een gevolgde opleiding en andere documenten i.v.m. uw werk als veiligheidsagent bevestigen enkel dat u tussen 2008 en 2011 werkzaam was als veiligheidsagent in Diyala. Het overgrote deel van de door u voorgelegde foto's toont u in een politie-uniform of in burger, maar tonen geenszins uw recent verblijf in Diyala aan. De twee overige foto's tonen dan weer louter een klein jongetje en kuikens. De foto's die u van Facebook haalde betreffende Irakezen die een vals verhaal zouden hebben opgehangen, hebben geen betrekking op uw persoonlijke asielrelaas.”. Verzoekende partij laat na deze motivering door middel van concrete argumenten te weerleggen waardoor deze vaststellingen dan ook onverminderd overeind blijven.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij opmerkt dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat aangaande haar asielrelaas, wijst de Raad er evenwel op dat aangezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekende partij in de zomer van 2014 in Bakubah, Diyala, verbleef, gelet op haar gebrekkige verklaringen aangaande de veiligheidssituatie in Bakubah, Diyala, in die periode, er logischerwijze evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden feiten die zich volgens de verklaringen van verzoekende partij in de zomer van 2014 in deze regio hebben voorgedaan en die de aanleiding zouden zijn geweest van haar vertrek uit Diyala.

2.2.7.1. Verzoekende partij betoogt voorts dat haar tewerkstelling als veiligheidsagent niet betwist wordt en dat zij derhalve over een risicoprofiel beschikt, zo blijkt uit de informatie die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 3-8). Zij verwijst desbetreffend tevens naar een recente beslissing van het CGVS waar eveneens een asielzoeker, omwille van zijn precaire positie en het reële risico blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen, de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend (bijlage 17 van het verzoekschrift). Verzoekende partij meent dat haar situatie gelijkaardig is.

2.2.7.2. De Raad wijst er evenwel op dat, hoewel de vroegere tewerkstelling van verzoekende partij als veiligheidsagent niet betwist wordt, de loutere verwijzing naar een risicoprofiel en de algemene situatie in het land van herkomst (bijlagen 3-8 van het verzoekschrift), zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Wat betreft de verwijzing naar een beslissing van het CGVS (bijlage 17 van het verzoekschrift), wijst de Raad er evenwel op dat door betrokkene, in tegenstelling tot verzoekende partij, wel geloofwaardige verklaringen werden afgelegd. Gelet op de ongeloofwaardige verklaringen van verzoekende partij, maakt zij op geen enkele manier aannemelijk dat ook haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.2.8.1. Verzoekende partij voert verder nog aan dat hoe dan ook rekening gehouden moet worden met haar Iraakse nationaliteit en voegt als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende internetartikels en rapporten (bijlagen 9-16) waaruit de slechte veiligheidssituatie in Irak blijkt.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat, daar verzoekende partij haar recente herkomst uit Bakubah, Diyala, niet aannemelijk maakt, haar verwijzing in haar verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Irak niet volstaat om haar nood aan internationale bescherming aan te tonen. De werkelijke streek van herkomst is immers van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming, daar het de streek van feitelijke herkomst is in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Door geen zicht te bieden op haar reële verblijfssituatie of regio van herkomst voor haar komst naar België, dit in weerwil van de plicht die rust op een asielzoeker om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, verhindert verzoekende partij het de Belgische asielinstanties haar reële situatie te achterhalen met betrekking tot de feitelijke situatie van het aan de gang zijnde conflict.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij het de Belgische asielinstanties niet toelaat haar reële situatie te achterhalen en er bijgevolg ten aanzien van haar noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.2.10. Ter terechtzitting legt verzoekende partij per aanvullende nota nog verschillende documenten neer teneinde haar recent verblijf tot augustus 2015 in de provincie Diyala te staven. Het betreft twee formulieren aangaande een gsm-abonnement (bijlage 18), verschillende medische scans en een medisch attest d.d. 27 maart 2015 (bijlage 19), een contract d.d. 23 september 2014 tussen verzoekende partij en K. M. A. betreffende het samen voeren van een handel, m.n. pluimveeteelt (bijlage 20), een voedselrantsoenkaart uitgegeven in Diyala op 28 november 2013 voor het jaar 2014-2015 (bijlage 21), een aanmaning van een telecombedrijf tot betaling van gsm-kosten (bijlage 22), een "*document van de advocaat die de reispas regelde*" (bijlage 23), "*documenten die aantonen dat cliënt tot augustus 2015 in Bakubah (provincie Diyala) verbleven heeft*" (bijlage 24), een kopie van de enveloppe waarmee de originele documenten naar verzoekende partij werden verstuurd (bijlage 25) en de beslissingen van het Commissariaat-generaal tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan haar neven langs moederszijde die eveneens afkomstig zijn uit de provincie Diyala (bijlage 26). Uit wat volgt blijkt evenwel dat deze stukken geenszins van aard zijn afbreuk te doen aan het voorgaande.

De Raad stelt vooreerst vast dat het eerste formulier (documentnummer 2-2644287) aangaande een gsm-abonnement (bijlage 18), het medisch attest (bijlage 19), het "*document van de advocaat die de reispas regelde*" (bijlage 23) en de "*documenten die aantonen dat cliënt tot augustus 2015 in Bakubah (provincie Diyala) verbleven heeft*" (bijlage 24), documenten betreffen die niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet zijn vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze documenten niet in overweging.

Verder stelt de Raad vast dat het contract d.d. 23 september 2014 tussen verzoekende partij en K. M. A. betreffende het samen voeren van een handel, m.n. pluimveeteelt (bijlage 20) en de voedselrantsoenkaart uitgegeven in Diyala op 28 november 2013 voor het jaar 2014-2015 (bijlage 21) slechts fotokopieën betreffen waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het

feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Voorts ziet de Raad niet in op welke wijze de medische scans (bijlage 19) van aard zijn haar beweerde recente verblijf in de stad Bakubah in de provincie Diyala te staven, daar hieruit niet kan worden opgemaakt waar deze scans werden genomen en/of van wie deze scans genomen werden.

Ook het tweede formulier (documentnummer 39631105) d.d. 18 maart 2015 aangaande een gsm-abonnement is geenszins van aard het beweerde recente verblijf in de stad Bakubah in de provincie Diyala te staven, gezien uit het document niet blijkt waar het werd opgemaakt.

Wat betreft de aanmaning van een telecombedrijf tot betaling van gsm-kosten (bijlage 22) bemerkt de Raad vooreerst dat volgens de door verzoekende partij aangebrachte vertaling van dit document deze aanmaning opgesteld werd op 19 juni 2016 terwijl verzoekende partij in haar aanvullende nota stelt dat dit document dateert van 15 juni 2015. Hoe dan ook kan niet ingezien worden hoe dit document haar beweerde recente verblijf in de stad Bakubah in de provincie Diyala staft, daar verzoekende partij immers zelf aangeeft dat *“het document afgetekend (werd) door M. (...), broer van verzoeker want verzoeker zelf was toen al vertrokken”*. Het document bevestigt dan ook louter de afwezigheid van verzoekende partij op haar adres in Bakubah, Diyala.

In verband met de kopie van de enveloppe waarmee de originele documenten naar verzoekende partij werden gestuurd (bijlage 25), bemerkt de Raad dat op zich niet betwist wordt dat deze documenten aan verzoekende partij werden toegestuurd.

Aangaande de beslissingen van het Commissariaat-generaal tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan S. M. A. H. en M. M. A. H., bemerkt de Raad nog dat uit de beslissingen blijkt dat betrokkenen, in tegenstelling tot verzoekende partij, hun recente herkomst uit Diyala aantoonen. Daar verzoekende partij op geen enkele manier haar recente herkomst uit Diyala staft, maakt zij niet aannemelijk dat ook aan haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, *quod non in casu*.

2.2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT